

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

..... ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΦΙΛΙΑ

ΤΟΥ CATULLE MENDÈS

Ἐκείνη τραγουδοῦσε τὰ τραγούδια ποὺ τῆς μάθανε τὰ πουλιὰ καὶ ἀληθινὰ τὰ τραγουδοῦσε ὁρατότερα ἀπὸ τὰ πουλιὰ. Ἐκεῖνος ἔλαυε τὸ ντέφι σὰν τοιγάρνος, καὶ καλύτερα ἀπὸ κάθε τοιγάρνο. Κι' ἔτσι βαδίζανε τὸ δρόμο τους συντροφικὰ, παιζοντας καὶ τραγουδώντας.

Παῖδι ἦσαν; Μῆτε καὶ αὐτοὶ δὲν ἔξεραν.
Θυμίζοντοσαν μονάχα πὸς ποτὲ δὲν εἶχαν κοιμηθεῖ σὲ στρόβιμα μαλακὸ, ποτὲ δὲν εἶχαν κάποτε γιὰ νὰ γάνει σὲ τραπέζι. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ γάθονται σὲ σάβια καὶ τρώνει σὲ τραπέζια, δὲν ἦσαν συγγενεῖς τους. Αὐτοὶ δὲν εἶχαν οὔτε συγγενεῖς, δὲν εἶχαν οὔτε σάβια, οὔτε φίλους.

Κι' ἦταν μιὰ θλίψη νὰ τὰ βλέπεις τὰ ἔσθια αὐτὰ παιδιὰ ἔτσι ἀδύναμα ὅπως ἦσαν καὶ γλοιώα.

Ἦσαν ὅσπότε πάντα ἔγγιναντα καὶ πρόσχαρα. Μὰ ἓνα προῖ Ἀπριλίτικο — ἦσαν τότε κάπως μεγαλοῦσκα — ξαφνίστησαν. Ὁταν ἔβλεπταν μέσα στὸ χορτάρι, κοντὰ στὴ γῆρα ἐνὸς πλατάνου, εἶδαν πὸς εἶχαν κοιμηθεῖ — χορὶς καὶ αὐτὰ νὰ ξεφύρουνε γιατί καὶ πὸς — καὶ τὰ χεῖλι καλλιημένα.

Βοήθσαν πὸς ἦταν παράξενα γλιωὸ ἐκεῖνο τὸ φιλι καὶ ὅταν ἀκόμα ξυπνήσανε καλὰ, δὲν ξεχωρίσανε τὰ στόματά τους, ποῦχανε αἰεῖσαι ἀδελφίτα στὸν ἔγνο τους.

Ἄπὸ τότε δὲν τᾶνοιαζε πλεὶς τὰ δυὸ παιδιὰ ἢ μεγάλη τους ἢ φτώχεια.

Ὁ! ἢ ἀγάτη γλοιώαειν ὄλες τις πύκρες τοῦ κόσμου!..

Μιὰ φορὰ ὅπως βροθήσαν καὶ οἱ δυὸ πολὺ ἀπελπισμένοι καὶ θλιμμένοι. Ἦσαν τραποῦμενοι μέσα σ' ἓνα ἀχρῶνα ὀρθάνοιχο, ὅ ἄερας φυσῶσε παγωμένους καὶ δὲν εἶχανε νὰ βιάων κατὶ τί στὸ στόμα τους.

— Γιατὶ τάχα, ἔλεγε ἡ νέα, νὰ μὴν ἔχοιμε καὶ ἐμεῖς ἐκεῖνα ποὺ ἔχει ὄπως ὁ κόσμος; Εἶνε λοιπὸν τόσο μεγάλο πρῶμα λίγη φωτιὰ γιὰ ἔσπασα, λίγο φουὰ γιὰ δαῖτυο; Γιατὶ ἄλλοι νὰ κοιμῶντα εἰτιχισμένοι στὰ ἔσπασα τους τὰ κρεβάτια καὶ ἐμεῖς ἐδοὺ νὰ τρεμουλιάζουμε σὰν πουλιὰ καὶ χορὶς φτωχὰ;

Ἔνα φῶς ὀλόχρονο τοὺς περιτύλιξε τότε καὶ μιὰ ἀγγελόμορφη γυναῖκα πρόβαλε μέσ' ἀπ' τὸ σκοτάδι. Ἦσαν χρυσάοσκα ντυμένη καὶ κρατοῦσε ἓνα χρυσο ραβδί στὸ χεῖρ της.

ποσοι χορὶς ἢ φτώχεια τῆς νὰ τὸν συγκαθήσει. Καὶ ὅπως ἐκείνη τὴν ἡμέρα μᾶς ἐθεθεῖσαν πὸς εἶχε προβλέψει τὸν θρίαμβό της ἀπὸ καρῶ.

Ἔπειτα πλησίασε ἐμένα καὶ βάζοντας τὰ δυὸ χεῖρα του ἐπάνω στοὺς ὄμους μου, σιᾶθηκε ἀπέναντι μου καὶ μοῦ εἶπε :

— Βλέπεις, τὰ ἔκανες θάλασσα! Μὰ γιατί ἐπιμένεις νὰ γίνης ἠθοποιός; Εἶσαι ἀδύνατη καὶ κοντή... καὶ τὸ πρόσωπό σου ποὺ εἶνε ἀρκετὰ χαριτωμένο ἀπὸ κοντὰ, φαίνεται ἄσχημο...

— Ναί, κόρη μου, εἶπε τότε εἰρωνικὰ ὁ κ. Μεντιέ. Ὁ νουνός σου ἔχει δίκιο, Παντρέφον λοιπὸν τὸν ἀλευρὰ ποὺ σὲ ζητᾶει σὲ γάμο ἢ αὐτὸ τὸν ἠλίθιο βυρσοδέψη, ποὺ κοιτεῖται νὰ τρελλαθεῖ γιὰ τὰ ὄρατα σου μάτια... Δὲν θὰ κάνεις ποτὲ τίποτε στὸ θέατρο, Παντρέφον!

Καθ' ὅλη τὴ διάφορεια τοῦ γεύματος, ἔνοιωθα νὰ με κυριεύη πάλι ἡ ἐπιθυμία μου νὰ γίνω μοναχὴ. Ἐτρωγα ἐλάχιστα καὶ ἔνοιωθα τὸν ἐνωτὸ μου ἔξοντλημένο, ὅποτε ἀμέσως μετὰ τὸ φαγητὸ, αἰσθάνθηκα τὴν ἀνάγκη νὰ πλαγιάσω.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

— Κακότυχα παιδιὰ, τοὺς εἶπε, ἡ δυστυχία σας μ' ἔκανε νὰ σᾶς σημερινόσ καὶ νάρθω νὰ σᾶς φέρω μιὰ βοήθεια. Ὡς τώρα εἴσατε φτωχότερα καὶ ἀπὸ τὸν πὸ φτωχὸ, τώρα ὅμως θὰ γίνετε πλουσιότερα καὶ ἀπὸ τὸν πὸ πλούσιο. Σὲ κάποιον καιρὸ τόσο ἀπειρα πλούτη θ' ἀποχτήσετε, ποὺ σ' ὀλη αὐτὴ τὴ χώρα δὲν θὰ βρῆτε μίσσες γιὰ νὰ τὰ φουιάξετε...

Ἄκουγαν τὰ δυὸ παιδιὰ τὰ λόγια αὐτὰ καὶ νόμιζαν πὸς ὄνειρευοντα!

— Καὶ πὸς θὰ γίνῃ αὐτὸ, καλὴ κυρά; Πουὰ εἶσαι σὺ; φώτησαν δευλὰ.

— Ἐγὼ εἶμαι ἡ καλὴ σας Μοῖρα καὶ ὅτι προστάξω, εὐθὺς θὰ γίνῃ, ἀποφθῆκε ἡ ἀγγελόμορφη γυναῖκα. Ἄπὸ δοὺ καὶ ἐμετρός, ὅταν ἐνώνετε τὰ χεῖλι σας, φουορὰ χρυσὰ θὰ πέφτουν μπροστὰ σας...

Αὐτὰ τὰ παράξενα λόγια εἶπε ἡ Μοῖρα καὶ χάθηκε.

Καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ, θαλαμωμένα ἀπ' ὅτι εἶχανε δεῖ καὶ ἀκούσει, ἔστανε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, ἐνὸς ἀπ' τὰ χεῖλι τους ἀρχίσανε νὰ πέφτουνε φουορὰ, φουορὰ βενέτικα, λογγῆς—λογγῆς φουορὰ...

Περάσανε τὰ χρόνια. Τὰ δυὸ παιδιὰ εἶχαν παντρευτεῖ. Κι' ἦταν ἔσπουστο κατὰ σ' ὄλο τὸν κόσμο τὸ εἰτιχισμένο αὐτὸ ἀντρόγενο, ὁ ἀρχόντας μὲ τὴν ἀρχόντισσά του ποὺ καθόντουσαν σ' ἓνα παλάτι, μεγάλο σὰν μιὰ πόλι καὶ λαμπρὸ σὰν τὸν οὐρανὸ, σ' ἓνα παλάτι μαρμαροῦσκα καὶ στολισμένο μ' ἀξέτιμητα πετράδια.

Ἄπὸ τότε σὲ τότε, τὸ πρῶμα κάποτε μαθεῖτηκε καὶ τὴν ἀτόκορη τὴ χώρα ποὺ κατοικοῦν ἡ Μοῖρες. Καὶ μιὰ ἀπ' αὐτῆς — ἐκείνη ποὺ παρουσιάστηκε ἄλλοτε στὰ δυὸ παιδιὰ, ντυμένη χρυσάοσκα — εἰνῆσε νὰ πᾶ νὰ ἰδῇ τοὺς καλιόττους νέους, ποὺ ὅτι καὶ ἂν εἶχαν, τὸ χρυσάοσκα σ' αὐτῆ.

Ἐφῆσε βράδυ στὸ παλάτι, καὶ μπῆκε στὴ χορὴ τὴν κάμαρα ποὺ γάθονταν ὁ ἀρχόντας μὲ τὴν ἀρχόντισσά του, μόνου καὶ ἄλλου. Μόλις ἀντιφρόσσε τὴ Μοῖρα τους, ἀντὶ νὰ δεῖξουνε καρῶ ποὺ τὴν ἔναβλεπαν, πᾶσαν καὶ οἱ δυὸ στὰ πόδια της καὶ ἀρχίσανε νὰ κλαῖνε χορῶ.

— Πὸς γίνετε αὐτὸ; φώτησε τότε ξαφνιασμένη καὶ ὀργισμένη ἡ Μοῖρα. Δὲν εἴσατε εὐχαριστιμὸν ὀσκα; Τὶ ἄλλο θέλετε;

— Καλὴ κυρά, εἶπε τ' ἀντρόγενο, εἴμαστε τόσο δυστυχισμένοι, ποὺ ἂν δὲ μᾶς ἐλεῖσης, θὰ πεθάνουμε ἀπ' τὸν πόνο καὶ ἀπὸ τὴ θλίψη!

— Γιὰ πέστε μου λοιπὸν, ποῦ εἶνε κείνου ποὺ σᾶς κάνει νὰ κοιτεῖτε;

— Ἄλλομιονο, καλὴ κυρά! Ἄπ' τὸν καιρὸ ὅπου μᾶς ἔδοκες τὰ πλούτη, χάθηκε κατὰ γιὰ πάντα ἀπ' τὴν καρδιά μας τῆς ἀγάπης ἡ καρῶ. Κάθε φορὰ ποὺ κάμε νὰ μιᾶξουμε τὰ στόματά μας, βγαίνον ἀνάμωσα ἀπ' τὰ χεῖλι μας φουορὰ καὶ ἔτσι φουοῦμε μόνου τὸ ψυχρὸ τὸ μᾶταλλο, τὸ κρυθὸ τὸ χρυσάφι.

— Ἄ, ἔχετε δίκιο, εἶπε ἡ Μοῖρα. Αὐτὸ δὲν τὸ βουα στὸ νοῦ μου τότε ἐγὼ. Καὶ τώρα κατὰ εἶν' ἀργὰ. Κι' οὔτε μπορεῖ νὰ γίνῃ ἄλλοσκις. Πρῶτε νὰ τὸ πάρετε ἀπόφρασι.

— Ὁχι, ποτὲ! Ἀντήσου μας, σπάζουσιν μας! Πᾶσε το πῖσο αὐτὸ τὸ χάρισμα ποὺ μᾶς ἔδωκες.

— Καλὰ λοιπὸν, ἂς γίνῃ κατὰ τὸ θέλιμά σας.

Κι' ἡ Μοῖρα ἄπλωσε ἀπάνου τους τ' ὀλόχρονο καὶ μαγευτὸ ραβδί της.

Καὶ τότε οἱ δυὸ νέοι βροθήσαν πάλι μέσα σ' ἓναν ἀχρῶνα ὀρθάνοιχο στὸν παγωμένο ἀέρα.

Ἦσαν καὶ τώρα, ὅπως καὶ τότε ντυστικοί, μιούστικοί καὶ τρεμουλιάζανε σὰν πουλιὰ κα.

Μὰ δὲν παραπονῶντουσαν. Ἦσαν εἰτιχισμένοι καὶ φιλιόντουσαν, φιλιόντουσαν ἀτέλειωτα...

